

τΣΗΚ ΚΙΥΙ

SON DEFÂ

Kıyıdan seyretmek; mümkün olabileceği her şeyin kıyasından. Kıyı boşluğu gösterir, renksizliği, hissizliği. Anlam burada bulun kendini, mümkünluğun kıyasında. Kim bakiyorsa odur sahibi anlayın; bulutu o çizer ya da toprağın kokusunu o içine çeker. Boşluktan bir varlık yaratır, ne olacağı bilsinmeyen ya da ne olduğu. Tek bilebileceği şey onun sonsuzluktan doğduğudur. Sonsuzdur anlayın hayatı, ve aynı zamanda boşluk.

Kıyıdan ayrılma vaktı. Kırık bir tablo. İşte ışık orada!

Bir tabloda uyutulan
İçi isyan dolu bir insan
Kaybolan bütün duygular
Saklanmış kuytuda

Gözleri kapanmış
Sözcükleri yasaklanmış
Bir sıkıntı var içimde
Dünyaya karşı
Bir bulantı var içimde
Dünyaya karşı

Tabloda bir sizıntı
Damlıyor her bir hayal
Bu çerçeveye kırılmıştır hiçbir zaman
Umutlar var olmadan
Umutlar var olmuyor hiçbir zaman
Uykumdan uyanmadan

Uyandı
Tüm zehirler vücutundan
Hayallere tutundu son bir defa
Kırıldı tüm zincirler aydınlığa
Bir adım daha atmak

DÜŞÜŞ

İste sonsuzluk. Kıyıdan hiç durmadan uzaklaşmak, arkana bile bakmadan. Tahmin edebilir miydin böyle olacağını? Hayır, ne olduğunu tahmin edemezsin, ne olacağını da. Tablonun çekmecelerinin kırılgıydı bu, başka bir şey değil.

Düşüş. Yukarı doğru. Uçarken aşağı doğru... Dışarısı olmuş iç, her şey sanki bir hiç.

ÖZGÜRLÜK

Beklemek, beklemek, beklemek ve sonunda derin bir nefes almak. Bütün doğrular yanlışlanmalı, yanlışlar ise doğruluğa doğru büükülmeli. Üçü beşe eşitlenmel, dördü aradan çıkarmalı. Boşluğu anlaşılmalı.

Tiyatro yıkıldı, roller yok oldu. Boşluğun kendini anlamlandırmasıydı bu. Kıyının bir fotoğrafıydı. Özgürluğun hiçbir zaman kaybolmayacak varlığıydı.

Mavi bir nehir

Karlar beyaz

Yapraklar yeşil

Hayat onun için rengarenk

Bu bir özgürlük

Sadece koşmak istiyor

Neden biliyor

Ne kadar koşsa da

Artık bir tabloda değil

Bir tiyatro değil

Artık hayatım

Bir sahne değil

Artık yaşamantım

Bir rol değil

Bana verilen

Artık varım

Ve ben özgürüm

EVSİZ

Kıyt bazen kapıyı açmaktadır, bazense kapatmak. Arkana döndüğünde hiçbir şey görememek. Sürekli yeniyi tatmak, onunla bütünleşmek. İnsanları ilk defa görmek, altından olmayan kalplerini...

İnsanlar her yerde, hiç susmuyorlar. Sen de susmuyorsun, susmamalısın, susmayacağın.

Aradaki farkı anlayacağın. Onlara kıydan bakacağın. Duvarların arkasından uzun uzun bağıracacağın.

Karşımda bir kapı

Açılır yeni bir dünyaya

Korkuyorum kapıyı çalmaya

Kim bilsin ne var ardında

İnsanlar bakıyor yüzüme

Sanki tanıyorlar beni

Elimde bir kalem çiziyorum

Yüzüme bir gülmeme

Olmasın diyorlar

Sadece kendin ol

Ve gül

Sessizlik soldu bu defa

MEKANİK HAYAT

Kutuların içinde insanlara bağıranlar, ruhlarını ele geçirenler. Satılmışlar ve satılmak üzere olanlar. Evet diyenler. Hayrı hiçe sayanlar, onu yok edenler. Efendimciler ve emirciler. Gölgelerini satmış olanlar. Yağmur altında ıslanmaya korkanlar. Dağlarda dolaşmaya vakit bulamayanlar. Derinlikleri unutanlar. Yüzeyde nefes alanlar.

İçeri girdiğin kapıyı yerinde bulamamak. Rüzgar yüzüne vuruyor ve sen geri dönemiyorsun. Anlıyor musun?

KIRMIZI

İşte o anda kırmızıyı yarattı. Yıldızlarla güneşin birleşti. Karanlığın hiç bilinmeyen noktalarındaki taşların özünü çaldı. Tan vaktinin rengini içine çekti ve onu yıldızlarla güneşin birleştiği noktaya üfledi. Parmaklarıyla ona bir beden verdi. Çizgilerini netleştirdi. Gözleri altındandı. Dudakları kıpkırmızıydı. İşte bu onun sanat eseriydi.

Önce kalfını aldı. Sonra öldürdü. Bedenini ise soğuk ateşlerde yaktı. Küllerini göklerden aşağıya savurdu...

Beni artık bırakın ne olur
Yuttular ruhumdaki o timiyi
Bu nasıl bir şey
Daha önce böyle bir şey
Hiç hissetmedim
İçimdeki esaret kayboluyor
Seni kokladıkça

Kırmızı

KIRMIZININ KÜLLERİ

“Su gökten düşen küller kimin? İnsan kendisi küllerini kucaklayabilir mi? İnanmaya karşı ifanet. İşte ölümün formülü. Vücutumdağı yara izlerini görüyor musunuz? Peki ya şu akan Kırmızı kanı? Vücutumdan taşan. Sokaklarda dolaşan. İnancımın böylesine sarsılmamasına, yok olmasına dayanabilir miyim? Kırmızı, beni neden terk ettin?”

*Ölmek Nabzin giderek yavaşlaması ve durması. Sıradan.
Ölmek İnandığımı kaybetmek Çarmıha gerilmek*

*Kırmızının külleri uçuyor
Varlığı boşluğun canımı yakıyor
Sessizlik sarıyor havayı ifanetin
Aslında kül olan o değil ben miyim
Ben seni hissederken
Sen*

*Yüzüyor suda hikayeler
Yanıyor yüzüme bütün o cümleler
Hakimi sanırken durumun
Nesnesi olmak hayatın
Ben sana inanırken
Sen beni mahvettin*

Kurdular fikirleri

Sundular gölgeyi

Çaldılar gerçeği

ÇIKIŞ YOK

“Çıkış kapılarında hep aynı duvar. Kapı! Duvar! Kapı! Duvar! Halbuki işk kapının önünde darduğum anı hatırlıyorum. Sonsuzluktu her şey.”

Çıkışlar kapalı. Çekmeceler kırık. Feryatlar sessiz. Denizler derin. Kalpler karanlık.

*Gölgeler korkutuyor beni
Sen hiç gölgelere direndin mi
Bir çocuk öldüğünde susmalı mı
Canlar yitip giderken kaçmalı mı
İnsanlık öldü duyduğunuz mu
Vicdan kayboldu unuttunuz mu
Karanlık çevreliyor her yanımı
Gölgeler vuruyor her gün kalbime
Susmak yedi bitirdi beni
Hala zamam gelmedi mi*

Ve işte karşında bir gölge...

FANTASMAGORYA

“Kıydan baktıorum hala hayatı. Bu gölgeleri gerçekten ben mi yarattım? Özgürüğümü bir kapının paspasında yitirdim. Böyle olacağını bilemezdim.”

Yerlerinizi alamazsınız. Bizzat oynamak zorundasınız. Gölgelerinizi siz satmadınız mı? Özgürüğünüzü gölgeleri yaratmak için feda etmediniz mi? Başrollerin üzerinde bir rol daha var.

Gölgeler yok edilmeli.

Hem de bir daha hiç geri dönmemesine.

MAVİDE BOĞULMA

Suya düştü. Boğulmak üzere olduğunu sandı. Sonra derin bir nefes aldı. Su baloncuklarının içinde birbirlerinin gözlerine bakanları gördü. Mürekkepleriyle hayatlarını resmeden balıkları. Deniz kabuklarının içine saklanmış, ucu bucağı olmayan evleri. Kollarından tutup sanki ona yol gösteren balımları.

Bir bisiklet buldu. Suyun dibine inmeliydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü.
Gerçekleşmeyenin göz yaşları.

*Hayaller gibi bazı şeyler
Anlatmak yetmez
Yaşamak gerek birer birer*

*Düşlerin içinde bir ses
Kal diyor bitmeyen nefesimde*

RENK

Kıydan yaratıldı tüm renkler. Boşluğun sonsuzluğunda iç içe geçti her şey. Kesin çizgilerin muğlaklaşmasıyla son buluşuyor. Şu uçan kelebeği görüyor musun? Maviyi bulmuş sanki.

Tablo ve insan. Daha fazla tablo, daha fazla insan. Tablonun olmadığı tek nokta yok. İçinde insanlar. Kurtulmaya çalışıyorlar. Bilmiyorlar. Belki de Tanrı olmak budur. Her şeyin üzerinde. Her şeyin ötesinde. Özgürüğün dahan ağır. Kırmızıdan daha yoğun. Maviden daha derin.

*Kayıboylan bir adam
Yalnız başına
Renkleri izliyor
Özgürüğün mavisini arıyor
Kırmızı ise çoktan kaybolmuş
Yeşil dakikalar uzakta
Geçmiyor buralardan yıllardır
Sarının canlılığı
Artık yansımıyor bu hayata*

*Hayatı grilikte siyaha çalan
Masum bir çocuk bakıyor
Beyazların içinde
Ve bir kelebek mavinin
Derinliklerinde uçuyor
Esiyor rüzgar...*

*Rüzgar kuzeyden
Üşüyor adam
Bıkılmış artık
Ne soğuk diyor
Ne de ölüm
Haykırıyor umutsuzca*

*“Artık gri yok
Hayat siyah...”*

*Artık her şey dağılıyor.
Taneciklere.
Daha küçüklerine.
Bütün tabloların içine...*